

РЕШЕНИЕ

№ 19509

гр. София, 06.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11266** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Делото е образувано по жалба на П. Г. С. с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу заповед № 8121К-13424 от 18.10.2024 г. на Министъра на вътрешните работи.

В жалбата от съда се иска да отмени посочената заповед като незаконосъобразна поради неспазване на установената форма на административния акт. Сочи се, че заповедта е немотивирана, като липсват фактическите основания за издаването ѝ и конкретно, че не е ясно за какво точно деяние е продължено отстраняването му от длъжност и как служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина по дисциплинарното производство. Твърди се, че със заповед № 8121К-11374 от 30.07.2024 г. на министъра на вътрешните работи срещу жалбоподателя е било образувано дисциплинарно производство и той е бил временно отстранен от длъжност, като тази заповед е обжалвана по съдебен ред и към датата на депозиране на жалбата не е било постановено съдебно решение. В тази връзка са изложени доводи, че с обжалваната в настоящото производство заповед е незаконосъобразна, тъй като с нея е изменен предходен административен акт, който освен че не е бил връчен на жалбоподателя, за да подлежи на изпълнение, но и не е влязъл в сила, поради обжалването му по съдебен ред. Изтъква се, че в такъв случай административният орган е следвало да спре производството съобразно чл.54, ал.1, т.5 ЗМВР до приключване на съдебното производство. При тези съображения се иска отмяна на обжалваната заповед. Претендират се разноски.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява, представлява се от адв. П. от САК, която поддържа жалбата. Представя писмени доказателства.

Ответникът по оспорването министърът на вътрешните работи, не се представлява в съдебно

заседание. От процесуалния представител на ответника юрк. С. са депозиран писмени бележки, в които моли жалбата да бъде отхвърлена.

СГП не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че старши комисар П. Г. С. към момента на издаването на оспорената заповед е заемал длъжността на директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР.

С постановление от 11.06.2024 г. по досъдебно производство № ДП-КПК-95/2024 г. по описа на КПК, пр. пр. № 8130/2024 г. по описа на СГП, П. Г. С. е привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 242, ал. 4 вр. ал. 1, б. „в“, б. „д“ и б. „ж“ от НК вр. чл. 20, ал. 4 от НК и е взета мярка за неотклонение „гаранция“ в размер на 20 000 лв.

Във връзка с горното до министъра на вътрешните работи е отправено предложение рег. № 3282р-20368 от 24.07.2024 г. от директора на ГДГП – МВР за образуване на производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина от старши комисар П. С.. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР.

Със заповед № 8121К-11374 от 30.07.2024 г. на министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство срещу старши комисар П. Г. С.. Изложено е, че при разследването по досъдебно производство № ДП-КПК-95/2024 г. по описа на КПК, пр. пр. № 8130/2024 г. по описа на СГП, старши комисар С. е привлечен в качеството на обвиняем за това, че в [населено място], като длъжностно лице което е в непосредствена връзка с митническата служба, действайки по поръчение и в изпълнение на решение на организирана престъпна група е участвал като помагач (умишлено е улеснил извършването на престъпна дейност чрез съвети, разяснение, обещание да се даде помощ след деянието, отстраняване на спънки, набавяне на средства или по друг начин) в контрабанда – пренасяне през границата без знанието и разрешението на митниците, на стоки и предмети за търговски или производствени цели в особено големи размери, като случаят е особено тежък. Със заповедта (т.2) жалбоподателят е отстранен временно от длъжност за срок от 2 (два) месеца, считано от датата на връчване на заповедта – 20.08.2024 г. и е разпоредено изземване на служебната карта, личния знак и служебното оръжие на старши комисар С..

До министъра на вътрешните работи е отправено предложение рег. № 3282р-27748 от 11.10.2024 г. от председателя на дисциплинарно разследващия орган за продължаване на срока на отстраняване от длъжност на старши комисар П. С. до 20.11.2024 г.

Със заповед № 8121К-13424/18.10.2024 г. на министъра на вътрешните работи е изменена т.2 от разпоредителната част на заповед № 8121К-11374/30.07.2024 г. за образуване на дисциплинарно производство и временно отстраняване от длъжност за срок от 2 месеца на ст.комисар П. С., считано от 20.08.2024 г., като е удължен срокът на временното отстраняване от длъжност с 1 (един) месец, считано от 21.10.2024 г.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 24.10.2024 г. и е оспорена с жалба № УРИ 812100-19954 от 30.10.2024 г. чрез министъра на вътрешните работи до АССГ.

С постановление от 04.11.2024 г. на прокурор при СГП жалбоподателя е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.242, ал.4 вр. ал.1, б.„в“, „д“ и „ж“ вр. чл.20, ал.4 вр. чл.26, ал.1 НК като е прецизирано обвинението, предявено с постановление от 11.06.2024 г. на разследващи

инспектори при Комисия за противодействие на корупцията [населено място].

От представеното от жалбоподателя, а и на съда е служебно известно, че със съдебно решение № 1629/18.12.2024 г. по адм.д.№1157/2024 г. на Административен съд – София област, е отменена заповед № 8122К-11374/30.07.2024 г., издадена от министъра на вътрешните работи, в частта по т. 2, с която жалбоподателят временно е отстранен от заеманата длъжност - директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерството на вътрешните работи за срок от два месеца, считано от датата на връчване на заповедта. Също така на съда е служебно известно, че с решение № 5136/ 19.05.2025 г. по адм.д. № 1509/2025 г. на ВАС е оставено в сила решението на Административен съд – София област.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

По допустимостта на жалбата: Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена в писмена форма от компетентен административен орган по смисъла на чл. 214, ал. 3 от ЗМВР – министъра на вътрешните работи, в качеството му на орган образувал дисциплинарното производство.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 214, ал. 3 от ЗМВР. Съобразно текста на тази разпоредба срокът за временно отстраняване на държавен служител в МВР по ал. 1, т. 1 (когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина) е до два месеца, като по дисциплинарни производства с фактическа и правна сложност органът, образувал дисциплинарното производство, може еднократно да удължи този срок с още един месец. Съобразно текста на чл.214, ал.1 ЗМВР държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед, когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство. Цитираната разпоредба предоставя възможност на дисциплинарна наказващия орган при наличието на определените две кумулативно необходими материалноправни предпоставки и с оглед конкретния случай, да отстрани временно от длъжност държавния служител. На това основание жалбоподателят е бил отстранен от длъжност със заповед № 8121К-11374 от 30.07.2024 г. на министъра на вътрешните работи. Същата е обжалвана по съдебен ред и е отменена с влязло в сила на 09.05.2025 г. решение № 1629/18.12.2024 г. по адм.д.№1157/2024 г. на АССО. Същевременно с процесната заповед № 8121К-13424 от 18.10.2024 г. на министъра на вътрешните работи е удължен срока за отстраняване на С. с още един месец, считано от 21. 10. 2024 г. Заповедта е издадена на същите основание и със същите мотиви и с нея е изменена т.2 от първоначалната заповед.

На първо място оспорената в настоящото производство заповед се явява незаконосъобразна, тъй като е издадена след като е бил налице висящ съдебен процес по оспорването на заповед № 8121К-11374 от 30.07.2024 г. – образувано адм. дело № 1157/2024 г. по описа на АССО. От 25.09.2024 година ответникът по оспорването не е притежавал правомощия да извършва промени и да изменя заповедта от 30.07.2024 година и да удължава срока за временно отстраняване от длъжност с 1 месец. В Административнопроцесуалния кодекс са предвидени няколко правни възможности за издателя на акта да премахне или измени породените правни последици, ако са нежелани като незаконосъобразни и/или нецелесъобразни – да преразгледа

издадения вече акт по реда и условията на чл. 91 АПК в срока за обжалване по административен ред; да го оттегли изцяло или частично или да издаде акт с исканото съдържание по реда и условията на чл. 156 АПК при съдебно оспорване и да отмени или измени същия след като е влязъл в сила по реда и на основанията по чл. 99 и сл. АПК.

Тъй като заповедта на министъра на вътрешните работи не подлежи на обжалване по административен ред той не разполага с правомощието да преразгледа акта по реда и условията на чл. 91, ал. 1 АПК, но предвид образуването на адм. дело № 1157/2024 година на 25.09.2024 г. пред АССО по повод оспорването на заповедта от 30.07.2024 година за ответника по оспорването е съществувала процесуалната възможност да оттегли издадения административен акт или при наличие на предвидените в закона предпоставки да издаде нова заповед за временно отстраняване от длъжност на оспорващия, но не и да внесе промени в издаден вече административен акт, подлежащ на съдебен контрол и обжалван от страна на оспорващия. Това е така, защото по силата на чл. 130, ал. 2 АПК, след пренасяне на спора в съда, никой друг орган няма право да се произнася по законосъобразността на оспорения акт, в т.ч. органът, издал акта, предмет на съдебен контрол. Съгласно чл. 156, ал. 1 АПК след сезирането на съда с жалба срещу акта органът може да оттегли изцяло или частично оспорения акт със съгласието на останалите ответници, ако има такива, отчитайки спецификите на съдебното производство по обжалване на акта. Оттеглянето на административен акт, който не е влязъл в сила, е предоставена на издателя на акта правна възможност, която той може да упражни със съгласието на оспорващия, ако оттеглянето се предприема след първото по делото заседание, и със съгласието на останалите ответници при всяко положение на делото.

Административният орган е издал оспорената заповед, след като спорът е отнесен пред съда и следователно е издал незаконосъобразен административен акт, защото с подаване на жалба до съда възможността на административния орган да извършва промени в издадена вече и оспорена пред съд заповед от 30.07.2024 г. тази възможност е преклудирана от самия факт на съдебно обжалване.

Отделно от изложеното и за пълнота на изложението следва да се посочи, че доколкото с оспорената заповед се изменя издадена на основание чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР предходна заповед, при преценката за законосъобразността на процесната за продължаване на срока за отстраняване от длъжност, следва да се съблюдава и изискването, както за наличието и на двете кумулативни предпоставки по чл.214, ал.1 ЗМВР, така и за обоснованост на същите, тъй като тяхното наличие не се предполага, т. е. наличието на първата не предполага наличие и на втората. Затова при издаването на заповедта за продължаване на временното отстраняване от длъжност, органът следва да е изложил конкретни съображения за това, защо счита, че служебното положение на служителя би затруднило разкриването на обективната истина. Тези основания не могат да бъдат хипотетични или предполагаеми, а точно и ясно посочени, доколкото и съдът извършва преценката си за тяхната обоснованост и наличие във всеки отделен случай.

Отстраняването от длъжност е временна, превантивна мярка, нейна основна цел е да се препятства възможността служителят, продължавайки да изпълнява задълженията си, да създаде пречки за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по образувано срещу него дисциплинарно производство.

В настоящия случай, безспорно е налице първата от двете предпоставки – образувано дисциплинарно производство на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗМВР за извършено от държавния служител тежко нарушение на служебната дисциплина, за което се предвижда дисциплинарно наказание „уволнение“. Наличието обаче на първата изискуема предпоставка, не води автоматично до извод за законосъобразност на наложената мярка „временно отстраняване от

длъжност“.

В процесния случай, съдът намира, че липсват изложени мотиви относно наличието на втората изискуема от закона предпоставка, а именно - служебното положение на служителя да затруднява разкриването на обективната истина. В акта липсват конкретни мотиви защо органът е приел, че служебното положение на С. би затруднило разкриването на обективната истина. Липсва обоснована връзка между служебното положение и опасността от затрудняване разкриването на обективната истина. В заповедта, ответникът е посочил, че С. заради длъжността, която заема и правомощията, с които разполага, може да използва информационните фондове на МВР, за да се сдобива с лични данни и адреси на служители и граждани, имащи отношение към случая, като впоследствие може да им влияе при снемането от тях на писмени сведения.

В процесната заповед обаче, не се посочва каква е конкретната връзка между служебното положение на оспорващия и опасността от затрудняване разкриването на обективната истина по образуваното дисциплинарно производство, т. е. не е обоснована връзката между служебното положение и опасността. Конкретни фактически твърдения и мотиви не се съдържат и в материалите по преписката към оспорената заповед. Съдържат се фактически установявания, относими към дисциплинарното нарушение, но не и твърдения за това как жалбоподателят би попречил на процеса на изясняване на случая. Не е налице връзка между изпълняваната от жалбоподателя длъжност и присъщите ѝ функции, правомощия, месторабота, число и обseg на подчинените служители, към коя част от държавното управление принадлежат, съответно към коя йерархична структура и сфера на компетентност в рамките на изпълнителната власт и от друга страна – в какво се състои конкретното правонарушение, за което е образуваното дисциплинарно производство, мястото му на извършване, средствата и начина на извършване. Такива мотиви на още по-голямо основание са дължими поради обстоятелствата в случая, че заеманата от жалбоподателя длъжност е в сферата на държавно управление на министерството на вътрешните работи, а дисциплинарната простъпка, за която е образувано производството, е в сферата на функциите и правомощията на служителите на министерството на финансите и конкретно на Агенция „Митници“. Немаловажна причина за необходимостта от конкретно мотивиране на отстраняването от длъжност е фактът, че местоработата на жалбоподателя като директор на РДГП – Аерогари е напълно отделна и различна от мястото, на което се твърди да е извършено правонарушението, като е налице голяма физическа отдалеченост на тези места едно от друго. От значение е и обстоятелството, че оспорващият е директор на РД „ГП“ – Аерогара при ГДГП. Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари е териториално звено на Главна дирекция „Гранична полиция“, на която са възложени отговорности по осъществяване граничния контрол по въздушните граници на Република България, съгласно изискванията на Регламент № 562/2006 на Европейския парламент и Съвета, с изключение на глава пета - вътрешни граници, чл. 8 – облекчени гранични проверки. На граничен контрол подлежат всички лица, преминаващи държавната граница, без да се накърняват правата на лица, ползващи се от общностното право на свободно движение. Основните задачи на Регионалната дирекция са свързани с граничния контрол; противодействие на трансграничната престъпност, незаконната миграция и трафика на хора; приемане и предаване от и на други държави на нарушители на граничния режим в съответствие със закон или международен договор, по който Р България е страна. Контролът върху преминаването на стоки през държавната граница – въздушна, морска или сухоземна е в прерогативите на Агенция Митници.

В обобщение, настоящият съдебен състав намира, че липсват посочени обстоятелства и доказателства, свързани със служебното положение – директор на Регионална дирекция "Гранична полиция" – Аерогари при ГДГП - МВР, които да обосновават как това служебно

положение може да се отрази и да попречи на разкриването на обективната истина. Изводът е, че заповедта в оспорената ѝ част за отстраняване на жалбоподателя от длъжност е опорочена по см. на чл. 146, т. 2 – липса на мотиви, съставляващо неспазване на установената форма.

Съдебният контрол за материална законосъобразност обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в заповедта правно основание за издаването ѝ. В разглеждания случай не се представиха от носещия тежестта на доказване ответник доказателства, установяващи обстоятелството, че служебното положение на оспорващия може да затрудни разкриването на обективната истина чрез въздействието му спрямо служители и свидетели, както и достъп до информационни системи и масиви.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден при несъответствие с целта на закона - отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК.

При този изход на делото и в съответствие с разпоредбата на чл. 143 от АПК в полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 10 лева заплатена държавна такса. В полза на адвоката, осъществил безплатно процесуално представителство следва да се присъди адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата (ЗА) сочеща, че адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка, материално затруднени лица, роднини, близки или на друг юрист. По силата на чл. 38, ал. 2 от ЗА в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 (Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа) и осъжда другата страна да го заплати. В случая следва да се присъди възнаграждение в размер на 750 лв., съобразно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 46-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Г. С., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] заповед № 8121К-13424 от 18.10.2024 г. на министъра на вътрешните работи, с която е изменена т.2 от разпоредителната част на заповед № 8121К-11374/30.07.2024 г. като е удължен срокът на временното отстраняване от длъжност с 1 (един) месец, считано от 21.10.2024 г.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на П. Г. С., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 10 (десет) лева, представляващи разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на адв. Д. М. П. – САК, личен номер[ЕИК], адвокатско възнаграждение по настоящото дело в размер на 750 (седемстотин и петдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия:

